

[Ragnhild Andersen.]

lighed i. Det er jo nemlig sådan i dag, at når arbejderne får en ringere feriebetaling for 3 uger, end de havde tidligere, vil det vanskeliggøre det for mange arbejdere at tage på landet. Naturligvis sparer de visse udgifter i ferietiden, men en række udgifter som husleje, skat, sygekasse og andre faste poster skal de stadigvæk betale, uanset at de holder ferie. Derfor må feriegodtgørelsen forhøjes, og mit parti mener, at 8 pct. af lønnen ville være mere rimeligt end de 6½ pct., der er foreslået.

Også godtgørelsen i § 5, stk. 2, er for ringe. Det siges her, at for de månedslønnede skal feriegodtgørelsen udgøre 6 pct. af den udbetalte løn. Vi mener, det er for ringe. Vi mener, at der for deres vedkommende bør gælde de samme regler og den samme feriegodtgørelse, som fastsættes for andre arbejdere, og denne godtgørelse skal ifølge lovforslaget være 6½ pct. Mit parti mener, den bør være højere, men vi mener, at de, der er omfattet af § 5, stk. 2, under ingen omstændigheder bør stilles ringere end andre, der får ferieløn.

Jeg har allerede omtalt § 5, stk. 7, som drejer sig om, hvordan feriegodtgørelsen skal beregnes, og jeg har gjort gældende, at der hersker stor uklarhed med hensyn til dette spørgsmål, idet man ikke kan se, hvad det er, der skal fradrages, før ferielønnen beregnes.

Jeg ønsker endnu at omtale en ting, som står i den foreslåede § 7. Det hedder heri, at den arbejdsgiver, der trods påkrav undlader at yde skyldig feriegodtgørelse, straffes med bøder. Jeg vil gerne spørge ministeren, om det betyder, at den arbejder, der eventuelt ikke kan stå tilsluttet en organisation, i tilfælde af, at arbejdsgiveren vægrer sig ved at rette sig efter ferielovens bestemmelser, kan gå til politiet og få politiet til at tage sig af sagen, eller om den forurettede fortsat skal gå det civile søgsmåls vej for at få den ret, loven hjemler. Man kan jo ikke sige, at vilkårene efter den gamle lov var tilfredsstillende. Det er ikke tilfredsstillende, at man, når en gældende lov ikke holdes, skal søge arbejdsgiveren ved civilt søgsmål; det bør være sådan, at loven på dette område yder beskyttelse for den forurettede, og jeg kan ikke se, at dette sker ved det foreliggende lovforslag, for selv en bøde er jo ingen beskyttelse for den arbejder, der ikke får sine feriepenge. Jeg

mener, at en eller anden instans — og det bør vel være arbejds- og fabriktilsynet — bør være klageinstans og bør udstyres med hjemmel til at gribe ind i tvivlstilfælde og foretage det fornødne, også med hensyn til anmeldelse til politiet, således at man kan sige ikke alene, at lov er lov, men også, at loven skal holdes.

Mit parti ønsker, som det vil fremgå af de bemærkninger, jeg har fremsat, en ferielov, der sikrer alle lønarbejdere på de forskellige områder imødekommenhed overfor deres ferieønsker. Vi ønsker 3 ugers sommerferie til arbejderne, og vi ønsker en højere feriebetaling, som gør det muligt for arbejderne virkelig at holde ferie med deres familier. Vi ønsker, at afvigelser fra ferielovens bestemmelser på disse områder kun må tiltrædes, når arbejdernes organisationer kan godkende dem, at altså andre afvigelser ikke kan godkendes end dem, arbejdernes organisationer kan medvirke til. Vi ønsker endelig en mere præcis fastslåen af, hvordan feriebetalingen skal beregnes.

Det er mit håb, at de kommende dages forhandlinger om dette lovforslag vil medføre ændringer på de af mit parti ønskede områder, og med disse ord vil jeg tilsige vor medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Hans Pinstrup: Der er under debatten faldet forskellige udtalelser, som giver mig anledning til nogle få bemærkninger.

Med de foreliggende lovforslag går man et nyt skridt ad den lovfæstede ferievej. Man bryder med de frie aftaleforhold i 300 000 hjem og erhvervsvirksomheder, hvor man hidtil ud fra de mangfoldige forskelligeartede forhold frit har truffet overenskomst om ferie- og arbejdsforhold — overenskomster, der tog hensyn til arbejdets art og vilkår samt til de individuelle forhold, og på et grundlag, der utvivlsomt har tjent arbejde og produktion.

Man fastlægger nu ved lov feriebestemmelserne i den 2-årige arbejdsoverenskomst, der blev resultatet af forhandlingerne mellem arbejdsgiverorganisationerne og fagforeningerne, fastlægger dem som mindstebestemmelser ud i fremtiden, uanset hvordan forholdene og vilkårene udvikler sig. Den del af rigsdagen, der er stemt for forslagene, må jo mene, at landets økonomi svarer til dem, og også, at det er rigtigt